

Első fejezet

Méretvétel

A Birodalom korai éveiben felbukkant egy mondás: inkább vágjanak ki az úrbe, semmint a Belderone-ra vezényeljenek. Egyesek tudni vélték, hogy az utolsó, Kaminón nevelkedett katonáktól származik, olyanoktól, akik a Jedik mellett szolgáltak a klónháború idején. Mások azt állították, hogy a birodalmi akadémiák első kadétjaitól ered. A mondás amellet, hogy kifejezte a Magtól távoli világokon teljesített szolgálat iránti megvetést, azt is sejtetni engedte, hogy a Magban szolgálók az érdemeiknek köszönhetik a megbízatást. Vagyis, minél közelebb állomásozik valaki a Coruscanthoz, annál fontosabb a Birodalom szempontjából. Ugyanakkor azok, aki magán a Coruscanton szolgáltak, tehát a legfontosabbak, jobban szerettek a palotától távol dolgozni és tartózkodni, semmint a Császár szigorú tekintetének hatósugarán belül.

Ezek után a bennfentesek közül sokak számára tűnt megmagyarázhatatlannak a tény, hogy Wilhuff Tarkint egy sivár holdra vezényelték, a Külső Gyűrű egy névtelen rendszerének egyik távoli régiójába. Két említésre méltó bolygó akad a közelben: a Tatuin nevű sivatagi világ, illetve az ugyanolyan barátságatlan Geonosis, amelynek sugárzó felszínén kezdődött a klónháború, és ami azóta katasztrofális lett szinte mindenki számára, leszámítva birodalmi tudósok és mérnökök egy egészen szűk körét. Tarkin mivel szolgált rá erre a megbízatásra, amit a legtöbben csak-

is büntetésnek tekinthettek? Miféle mulasztást vagy bűnt követett el, ami arra készítette a Császárt, hogy száműzze azt az embert, akit ő maga emelt moffi rangra a háború vége felé? Számos pletyka keringett a hadsereg felső köreiből, az összes fegyveremen belül. Egyesek szerint Tarkin nem tudott végrehajtani egy fontos küldetést valahol a Nyugati Végeken. Mások gyanították, hogy összeveszett az uralkodóval, vagy annak legfőbb végrehajtójával, Darth Vaderrel. Megint mások úgy hitték, hogy nagyobbat markolt, mint kellett volna, és meg kellett fizetnie túlzott becsvágya árát. Ugyanakkor azok, akik személyesen ismerték Tarkint vagy a neveltetésének körülményeit, netán szolgálatának hosszú históriáját, egy pillanatig sem kételkedtek a megbízatás okában: Wilhuff Tarkin egy titkos birodalmi terv megvalósításán dolgozik.

Maga Tarkin így írt a halála után több évvel kiadott emlékirataiban:

„Sok gondolkodás után arra a felismerésre jutottam, hogy azok az évek, amelyeket a Sentinel-bázison töltöttem, ugyanúgy formáltak engem, mint az Eriadu Carrion-fennsíkján töltött hónapok, és ugyanolyan fontosak voltak, mint azok a csaták, amelyekben személyesen részt vettem. Mert én felügyeltem a megteremtését egy olyan fegyvernek, amely egy napon alakítani és garantálni fogja a Birodalom jövőjét. Úgy is, mint bevehetetlen erőd, és úgy is, mint a Császár kétségbevonhatatlan uralmának jelképe, a mozgó mélyűri harci állomás olyan nagyságrendű vívmány, mint azok az eredmények, amiket azon ősi népek értek el, amelyek megfejtették a hiperúr titkait, és megnyitották a galaxist a felfedezők előtt. Egyedül azt sajnálom, hogy nem voltam határozottabb és szigorúbb annak érdekében, hogy hamarabb valóra váltsam a tervet, és megfékezzem azokat, aki feltették magukban, hogy meghiúsítják a Császár nemes szándékait. Az állomástól való félelem, a Birodalom hatalmától való félelem – ezek mindenkit el fognak retteneni attól, hogy ostobán cselekedjen.”

Tarkin a személyes írásában sosem hasonlította a hatalmát a Császárhoz vagy Darth Vaderéhez, ugyanakkor egy olyan egyszerű feladat, mint egy új egyenruha megtervezése, lehetőséget teremtett a számára, hogy létrehozzon egy öltözetet, amely ugyanolyan jellegzetes, mint az előbbi csuklyás köpenye vagy az utóbbi fekete maszkja.

– A coruscanti katonai öltözetek változásainak elemzése arra utal, hogy a testre szabott megközelítés lenne a helyes – mondta a protokoldroid. – Az ujjasok továbbra is kétsorosak, és magas, zárt körgallérban végződnek felül, de hiányoznak róluk a váll-lapok. Mi több, a nadrágok már nem egyenes szárúak, hanem térdben és combban bő szabásúak, míg a száruk leszűkül, hogy könnyen beleférjen az alacsony sarkú, magas szárú csizmába.

– Dicséretes változás – jegyezte meg Tarkin.

– Ez esetben, uram, az említett formájú nadrágot javasolnám – folytatta a droid –, a szabvány szürke-zöld szövetből, amit természetesen fekete, magas szárú csizmával hangsúlyoznánk ki. Az ujjast öv fogná össze deréktájon, és combközépig érne.

Tarkin az ezüstszínű, ember formájú szabóra pillantva válaszolt:

– Noha méltányolom, hogy elkötelezett vagy a szabóprogram iránt, nem áll szándékomban divathullámot elindítani sem a Coruscanton, sem máshol. Csupán egy egyenruhát akarok, ami illik rám. Különösen a csizma fontos. A csillagok a tanúim, több kilométert gyalogoltam csillagrombolók fedélzetein, mint a felszíni bevetések során, vagy akár egy ilyen méretű telepen is.

Az RA-7 droid fényesen csillogó fejét oldalra billentve mutatja ki a rosszállását.

– Jelentős különbség van, uram – felelte aztán –, egy olyan egyenruha, ami illik valakire, illetve egy olyan között, ami jól áll a viselőjének, ha érti, hogy mire célok. És szabadjon rámutatnom arra a tényre, hogy szektorkormányzóként jogában áll egy kissé, fogalmazzunk úgy, merészebbnek lenni. Ha nem a szín, akkor a szövet, az ujjas hossza vagy a nadrág szabása tekintében.

Tarkin némán fontolgatta a droid észrevételeit. A hajók fedélzetein, illetve a bolygók felszínén eltöltött évek alaposan elbántak azzal a néhány öltözettel, amit még megtartott, és valóban, a Sentinel-bázison akármit vett volna fel, senki sem merészelte volna bírálni érte.

– Jól van – mondta végül –, mutasd meg, hogy mire gondolsz!

Tarkin ezekben a percekben olívazöld alsóruházatot viselt, ami a nyakától a bokáig beburkolta, és eltakarta a sugárnyalábok, zuhanások vagy ragadozók karmai miatt keletkezett sebeit. Egy kerek, alacsony dobogón állt, szemben egy ruhagyártó berendezéssel, amely alacsony energiájú, vékonyka lézereivel folyamatosan letapogatta a testét, s századmilliméteres pontossággal felvette és feljegyezte a méreteit. Széles terpeszben várakozott, a karját széttárva, így lehetett volna akár egy talapzatra állított szobor is, vagy akár egy célalak, ami tucatnyi mesterlövész távcsövébe kerülve hirtelen életre kelt. A berendezés mellett lévő holovetítő felett az életnagyságú holoképmása lebegett. A fényalak egyenruhát viselt, ami folyamatosan változott a droid parancsainak megfelelően, és el lehetett forgatni, valamint utasítani lehetett, hogy vegyen fel másik testtartást.

Tarkin szerény szálláshelyének többi része nem állt másból, mint egy ágyból, egy ruhásszekrényből, egy kondicionáló gépből, valamint egy keskeny íróasztalból, amelynek egyik oldalán párnázott forgószék állt, a másikon pedig két teljesen közönséges szék. Tarkin egyszerű ízlésű férfi lévén a tiszta vonalakat, a célszerű bútorokat és a díszek teljes hiányát kedvelte. A hatalmas panorámaablakból egy megvilágított leszállópályára nyílt kilátás, amely egy jókora pajzsgenerátorig nyúlt, míg azon túl a Sentinel-bázist U-alakban körülölelő, sivár hegylánc magasodott. A leszállópályán két, széltől ostromlott komp áll, valamint Tarkin személyi csillaghajója, a *Carrion Spike*.

A Sentinel otthonául szolgáló holdon majdnem pontosan a standard gravitáció uralkodott, de ezt leszámítva fagyos, barátságtalan hely volt. A mérgező atmoszféra vékonyka fátylába burkolózó sziklatömbön gyakran tomboltak viharok, s ugyanolyan színtelen és jellegtelen volt, mint Tarkin lakosztálya. Ezekben a

percekben is baljóslatú szél zúdult le a hegyekről, és kezdte homokkal, sőt apró kavicsokkal megszórni az ablakokat. A támaszpont személyzete „szilárd eső”-nek hívta a jelenséget, már csak azért is, hogy kissé enyhüljenek azok a rossz érzések, amit az efféle viharok ébresztettek fel mindenkiben. A sötét égboltot az az örvényekkel teli gázóriás uralta, amely a holdat birtokolta. Azokon a hosszú napokon, amikor a hold belekerült a rendszer távoli, sárga napjának fényébe, a felszíne úgy ragyogott, hogy bántotta az emberi szemet, és a személyzet ilyenkor sietve polarizálta az ablakokat, vagy bezárta azok páncélfedeleit.

– Mi a véleménye, uram? – érdeklődött a droid.

Tarkin szemügyre vette a saját képmását, és kevésbé a megváltozott egyenruhára figyelt, mint inkább a benne lévő férfira. Ötvenéves korára az ösztövérségig sovány lett, valaha aranyszőke hajában bőven akadtak már ősz szálak. Ugyanazon génállomány, amely kék szemet és gyors anyagcserét örökített rá, beesett arcot adott neki, amitől az ábrázata merev maszkra emlékeztetett. Keskeny orra a rég megszokottnál is hosszabbnak tűnt, köszönhetően annak, hogy a háború vége óta sok haját elvesztette mindkét halántéka felett, és csak a homloka közepénél maradt meg egy háromszögletű sáv. Ezenfelül a ráncok is mélyebbek lettek keskeny szája körül. Sokan azt mondták rá, hogy az arca szigorú, de ő maga inkább töprengőnek tartotta. Ami pedig a hangját illeti, mindig is szórakoztatónak találta, amikor az emberek a Külső Gyűrű-beli származásának tulajdonították gyakran lekezelő és gőgös hanghordozását.

Jobbra-balra fordította simára borotvált arcát, majd felszegte az állát. Összefonta a karját a mellkasán, aztán a háta mögött összekulcsolta a kezét, végül pedig csípőre tette. Teljes magasságában kihúzta magát – ami kicsivel meghaladta az emberi átlagot –, és komoly kifejezést varázsolt az ábrázatára, közben a jobb keze ujaival megfogta az állát. Kevés teremtmény létezett, akinek tisztelegnie kellett, és csak egy, aki előtt meg kellett hajolnia; próbaképpen most is meghajolt, de egyenes háttal, és nem olyan mélyen, hogy talpnyalónak látszódjon. Ezt követően felegyenesedett, és odaszólt a droidnak:

– Vedd le a csizma felső szegélyét, és csökkentsd a sarok magasságát!

– Máris, uram! Szabvány duraniumerősítést a csizma talpába és az orrára?

Tarkin bólintott egyet. Lelépett a dobogóról, és ezzel kikerült a lézer letapogatók ketrecéből. Körözni kezdett a háromdimenziós képmás körül, és minden oldalról szemügyre vette. A háború alatt az ujjas jobb oldala bőven átnyúlt a mellkas bal oldalára, és fordítva. A határvonal azóta függőleges lett, ami sokkal jobban megfelelt a szimmetriát kedvelő kormányzónak. Mindkét váll alatt keskeny zsebek sorakoztak, amelyeket arra szántak, hogy befogadják a viselő kódolt adatait tartalmazó, rövid hengereket. Az ujjas bal felső részére került a rangjelzés fémlapocskája, amelyen kétsornyi színes kocka díszelgett.

Kitüntetéseknek és szalagoknak nem volt helyük az egyenruhán, de még a birodalmi hadseregben sem. A Császár megvetéssel szemlélte a bátorságért osztogatott érmekeket. Amíg egy másik vezető talán a legfinomabb szintiselyem öltözetet viselte volna, az uralkodó a fekete zeydszövetből szabott ruhákat kedvelte, és az arcát gyakran rejtette egyszerű köpenyének csuklyája alá.

– Ez már jobban tetszik? – kérdezte a droid, miután utasította a holovetítőt, hogy mutassa a csizmán eszközölt változásokat.

– Így már jobb – ismerte el Tarkin –, leszámítva talán a derékszíjat. Tegyük a csatjára egy tiszti jelvényt, és egy ugyanilyet a sapkára is.

Éppen készült bővebben kifejtetni, hogy mire gondol, amikor egy gyermekkori emlék más útra vitte, és derűsen horkantott egyet.

Akkoriban talán tizenegy éves lehetett. Egy sokzsebes mellényt viselt, amiről úgy hitte, hogy tökéletesen megfelel azokhoz a kalandokhoz, amelyek a Carrion-fennsíkon várnak rá. Ám Jova, a nagybátyja a mellény láttán szélesen mosolygott, aztán olyan nevetést hallatott, ami egyszerre tűnt öregurasnak és vészjóslónak.

– Még jobban mutat majd, amikor véres lesz – jelentette ki Jova.

– Humorosnak talál valamit az öltözeten, uram? – kérdezte riadtan a droid.

– Nincs rajta semmi humoros, az biztos – felelte Tarkin a fejét rázva.

Tudatában volt annak, hogy ez az egész ruhapróba csak arra kell neki, hogy elterelje a figyelmét, és ne bosszankodjon a harci állomás építését hátráltató késések miatt. A kutatási helyszínekről érkező szállítmányok sosem érkeztek meg időben. A Geonosisnál működő bányák teljesen megbízhatatlannak bizonyultak. Az építkezést felügyelő mérnökök és tudósok ritkán tudták tartani a határidőket. Egy létfontosságú alkatrészeket szállító konvojnak rég meg kellett volna érkeznie...

A mind hosszabbra nyúló csendben a szélről hajtott homokszemcsék és kavicsok vad ritmust vertek az ablakon.

A Sentinel-bázis kétségkívül a Birodalom legfontosabb külső állomásai közé tartozott. Ettől függetlenül Tarkinnak el kellett gondolkodnia azon, hogy az apai nagybátyja – aki egyszer azt mondta neki, hogy a személyes dicsőség az egyetlen, amit érdemes hajszolni – mit szólna ahhoz a tényhez, hogy fennáll a veszélye annak, hogy a legsikeresebb tanítványából hamarosan közönséges hivatalnok lesz.

Ismét a hologramra fordította a figyelmét, ám ebben a pillanatban futó lépteket hallott a lakosztályához vezető folyosó felől. Miután megadta az engedélyt a belépésre, szőke hajú, tiszta tekintetű segédtszjtje sietett be az ajtón, majd vigyázzba vágta magát, és feszesen tisztelegve jelentett:

– Sürgős üzenet a Rampart-állomásról, uram!

Tarkin egyből kikökölt a merengő hangulatból. A Pii bolygó felé eső Rampart gyűjtő-elosztó központként szolgált, onnan indultak a teherhajók a Geonosis felé, vagyis oda, ahol a mélyűri fegyver készült.

– Nem tűrök több késlekedést! – jelentette ki ingerülten Tarkin.

– Értem, uram – hadarta a segédtszjt –, de most nem a szállítmányokról van szó. A Rampart jelenti, hogy támadás érte.

Második fejezet

Támadás a Birodalom ellen

A lakosztály ajtaja sziszegve besiklott a falba. Tarkin kilépett a folyosóra – immár kopott nadrágot és hozzá nem illő csizmát viselt, míg a válláról zöldesszürke, vékony anyagból szabott porköpeny lógott. A megszokott, hosszú lépteivel indult útnak, és mialatt a nála jóval alacsonyabb segédtszjtje szedte a lábát, hogy ne maradjon le, meghallotta a háta mögül a droid siránkozását:

– De uram, a ruhapróba!

A következő pillanatban az ajtó becsukódott, és elvágta a gépezet hangját.

A Sentinel eredetileg egy zsúfolt helyőrségi bázis volt, amit egy Victory-osztályú csillagrombolóról telepítettek. Ma már hatalmas területet ölelt fel, amit teljesen megtöltöttek az előre gyártott elemekből emelt építmények. A telep szívében az épületeket zárt folyosók egész útvesztője kötötte össze, míg a mennyezetek eltűntek az erős fényű lámpasorok, a légvezetékek, a tűzoltórendszer csövei és a kábelkötegek mögött. Minden rögtönzöttnek látszott, csak hogy ez Wilhuff Tarkin birtoka volt, ami azt jelentette, hogy a fűtött folyosókon egyetlen kosz- vagy rozsdafolttal sem lehetett találkozni, míg a szigorú rendszer alapján szervezett ve-

zetékeken és csöveken mindenütt számkódokkal és feliratokkal ellátott címkék fehérlettek. Az éjjel-nappal működő légtisztítók minden szagot eltüntettek a recirkulált levegőből. A folyosókon nemcsak specialisták, szerelők és katonák hemzsegték, hanem a legkülönfélébb méretű és formájú droidok is. Az intelligens gépek csipogva, sípolva és ciripelve kommunikáltak egymással, miközben optikai szenzoraikkal felmérték Tarkin kormányzó sebességét, majd lánctalpukon, kerekükön, lebegtetőrendszerükön vagy esetlen fémlábukon mozogva sietve félrehúzódtak a baj útjából. A távoli szirénák visítása, valamint a parancsokat soroló hírközlő harsogása miatt sokan még gondolkodni sem tudtak, ám Tarkin folyamatosan kapta a friss híreket a fülébe dugott parányi vevőkészüléken át, továbbá a torkára tapasztott apró mikrofonon keresztül utasításokat közölt a parancsnoki központ személyzetével.

Még mélyebbre nyomta a fülébe az audiogyöngyöt, mialatt átvágott egy kupola formájú modulon, amelynek tetőablakain keresztül látni lehetett, hogy odakint a vihar teljes erejével tombol, és minden energiáját bevetve rázza a Sentinelt. A kupolát elhagyva Tarkin ismét belevetette magát az emberek és a droidok áradatába, majd átsietett két rövid folyosón. A közeledtére ajtók nyíltak, és minden kereszteződésnél további kísérők csatlakoztak hozzá: hajózó és gyalogsági tisztek, kommunikációs technikusok, fiatalok és középkorúak egyaránt. A legtöbben egyenruhát viseltek, és kivétel nélkül emberek voltak. Mire megérkezett a parancsnoki központhoz, kisebbfajta tömeg követte, mintha egy díszszemlén vezette volna a seregét.

Tarkin már régebben átalakíttatta a központot, hogy úgy nézzen ki, mint egy Imperial-osztályú csillagromboló hídja. A háta mögött beözönlő kezelők és technikusok a padlószint alá súlyosított munkaállomásokhoz rohantak, míg azok, akik már itt voltak, talpra ugrottak, és tisztelegtek. Tarkin intett nekik, hogy üljenek vissza a helyükre, míg ő maga fellépett a központi járda közepén lévő alacsony emelvényre, ahonnan rálátott valamenynyholo vetítőre, képernyőre és vezérlőpultra. Tőle jobbra Casel bázisparancsnok, egy sötét hajú, szikár férfi és a fő holovetítő

állt. A vetítő feletti szemcsés hologramban régi vadászgépek röp-
ködtek, és újra meg újra lecsaptak a Rampart csillogó felszínére,
mialatt a gyűjtőállomás elhárítólövegei zöld energianyalábokat
okádtak feléjük. Egy másik, az előzőnél is rosszabb minőségű ho-
lofelvételen rovarszárnyú geonosisi munkásokat lehetett látni,
amint fedezéket keresve iszkoltak az állomás egyik vadászhangár-
jában. A parancsnoki központ falaira szerelt hangszórókból sis-
tergéssel és recsegéssel kísért férfihang hallatszott:

– A pajzsaink már csak negyvenszázalékosak, Sentinel... za-
varják az... nincs kapcsolat a Brentallal! Azonnali... Sentinel!
Ismétlem: azonnali erősítést kérünk!

Tarkin kétkedve ráncolta a homlokát, és megszólalt:

– Orvtámadás? Lehetetlen...

– A Rampart jelenti, hogy a támadó hajó érvényes engedély-
kódot adott meg, amikor behatolt a rendszerbe – közölte Cassel.

– Rampart, bele tudnak hallgatni a vadászgépek rádióforgalmába?

– Nem megy, Sentinel – válaszolta valaki hosszú szünet után.

– Zavarják a teljes hálózatunkat.

Cassel megmozdult, hogy elhagyja a helyét, de Tarkin intett
neki, hogy maradjon ott, ahol van, majd a holovetítő kezelőjéhez
fordulva megkérdezte:

– Tudja stabilizálni a képet?

– Sajnálom, uram – felelte a kezelő –, ha erősítjük a jelet, csak
még rosszabb lesz a helyzet. Úgy tűnik, az adás az induló oldalon
kapja a zavart. A Rampart kommunikációs szakértőinek kellene
csinálniuk valamit.

– Minálunk mi a helyzet? – kérdezte fennhangon Tarkin, és
körülnézett.

– A HoloHálózat reléállomása tökéletesen működik – jelentet-
te a kommunikációs pultnál ülő kezelő.

– Esik, uram – tette hozzá egy másik specialista, mire a közel-
ben ülők derűsen felkacagtak. Még Tarkin is elmosolyodott, bár
csak néhány röpké pillanatra.

– Kivel beszélünk? – tudakolta a kormányzó, Casselre pillantva.

– Egy bizonyos Thon hadnaggyal – felelte a parancsnok. – Csak három hónapja szolgál az állomáson, de tartja magát az előírásokhoz, és elsődleges kódolással adja az üzeneteit.

Tarkin hátralendítette és a porköpenye alatt összekulcsolta a két kezét, majd az egyik általános vezérlőpultnál dolgozó kezelőre nézve megszólalt:

– A nyilvántartásban van kép a mi Thon hadnagyunkról?

– Máris adom, uram! – válaszolta a kezelő, azzal megnyomott néhány gombot, és rámutatott az egyik képernyőre.

Tarkin a jelzett monitorra pillantott. A szőke hajú, elálló fülű Thon ugyanolyan tapasztalatlannak látszott, mint amilyennek eddig tűnt. *Most került ki valamelyik akadémiáról* – állapította meg magában Tarkin. Lelépett az emelvényről, és odament a holovetítőhöz, hogy közelebbről is szemügyre vegye a támadó csillagvadászokat. A remegő holoképen újra és újra színes csíkok futottak végig. A Rampart pajzsai semlegesítették az állomásnak szánt lövedékeket, de nem lehetett tudni, hogy meddig tartanak ki, és mikor jön el a pillanat, amikortól a támadók már magukat az épületeket veszik tűz alá.

– Tikiarok és Headhunterek – mondta meglepetten Tarkin.

– Módosított egységek – tette hozzá Cassel. – A hajtóművek eredetiek, de erősebb fegyverzetet kaptak.

Tarkin a holoképre sandítva ismét megszólalt:

– A törzsükön felségjelzések vannak! – Ismét az egyik kezelőpult felé fordult, és ráparancsolt annak kezelőjére: – Futtassák át azokat a jelzéseket az adatbázison! Lássuk, meg tudjuk-e határozni, hogy kikkel állunk szemben. – Ezt követően ismét a parancsnokra nézett, és megkérdezte: – Maguk repültek odáig, vagy egy hordozó hozta őket?

– Hordozóval érkeztek – felelte Cassel.

Tarkin a tekintetét továbbra is a parancsnokra szegezve, hangosan megkérdezte:

– Ez a mi Thon hadnagyunk küldött holofelvételeket a hordozóról? Vagy megadta a koordinátáit?

– Felvételt küldött, uram – jelentette valaki –, de nagyon rövid, pár kép az egész.

– Játsszák le! – rendelkezett Tarkin.

Egy különálló holovetítő felett kialakult egy homályos, kék árnyalatú kép. A legyező alakú tattal ellátott hajó közepében jókora, szabályos gömb fészkelt. A lefelé ívelő orrnak és a sima burkolatnak köszönhetően az idegen hajó úgy nézett ki, mint egy mélytengeri szörnyeteg. Tarkin körüljárta a vetítőt, minden oldalról megnézte a háromdimenziós képet, és fennhangon megkérdezte:

– Ez meg mi?

– Más egységekből rakták össze, uram – vélekedett valaki.
– Leginkább a szeparatista kor gépeire emlékeztet. A központi gömb a Kereskedelmi Szövetség régi droidvezérlő hajóinak gömbjére hasonlít, és az egész elülső rész talán a Kereskedőcéh egyik rombolójáé lehetett. Előre épített szenzortorony... A barát-ellen-ség felismerő rendszer szerint egyes modulok a Független Rendszerek Szövetségének Providence-, Recusant- és Munificent-osztályú hadihajóiból származnak.

– Kalózkodhatnak? – találgatott Cassel.

– Közölték már, hogy mit akarnak? – kérdezte Tarkin.

– Egyelőre nem – válaszolta Cassel, majd várt egy pillanatot, és felvetette: – Felkelők?

– A vadászgépek felségjelzéseiről nincs adatunk, uram! – jelentette valaki.

Tarkin dörzsölgetni kezdte az állát, és nem mondott semmit. Mialatt tovább körözött a hologram körül, felfigyelt egy hullámos zavarjelre, ami a kép bal alsó sarkán futott át.

– Ez meg mi volt? – csattant fel, és megtorpant. – Az alsó... megint feltűnt! – Magában számolt, és amikor tízhez ért, újra meglátta. – És megint! – mondta, azzal a berendezés kezelőjéhez fordult: – Játssza le újra a felvételt, de most fél sebességgel!

A felvétel újraindult, Tarkin a kép bal alsó sarkára szegezte a tekintetét, és ismét számolt magában.

– Most! – mondta, és a következő pillanatban megjelent a zavarjel. – És megint! – A hullámos csík ismét felbukkant.

Ekkorra már mindenki őt bámulta.

– Kódolási zaj? – vetette fel valaki.

– Vagy ionizációs hatás – mondta egy másik szakértő.

Tarkin a kezét feltartva véget vetett a találgatásoknak, és megszólalt:

– Ez nem kérdezz-felelek játék, hölgyek és urak!

– Talán valamilyen fajta rendszeres zavar – vélte Cassel.

– Valóban, valamilyen fajta... – dörmögte Tarkin, majd némán figyelte az immár harmadszorra futó felvételt, aztán a kommunikációs pulthoz lépett, és kiadta a parancsot: – Utasítsák Thon hadnagyot, hogy mutassa meg magát!

– Tessék, uram?

– Mondja meg neki, hogy irányítsa magára a kamerát!

A kezelő továbbította az utasítást, aztán Thon hangja hallatszott a falak felől:

– Sentinel, erre még sosem kértek, de ha ez kell ahhoz, hogy elindítsák az erősítést, boldogan engedelmeskedem!

A teremben tartózkodók valamennyien a holoasztal felé fordultak, amely felett pár pillanattal később megjelent Thon háromdimenziós képe.

– A rendszer az elfogadható hibahatáron belüli egyezést mutat a tárolt képpel, uram! – jelentette az egyik kezelő.

Tarkin bólintott, és az egyik mikrofon felé hajolva megszólalt:

– Figyelem, Rampart, maradjanak készenlétben! Indítjuk az erősítést! – Miután befejezte, tovább tanulmányozta az élő képet, közben ismét számolt. Ám a kép hirtelen eltűnt, majd kialakult, közvetlenül azelőtt, hogy megjelent rajta egy zavarjel.

– Mi történt? – kérdezte Cassel.

– Dolgozunk rajta, uram! – jelentette egy technikus.

Tarkin sejtelmesen mosolyogva visszanézett a jobb válla felett, és megkérdezte:

– Próbáltunk már megnyitni egy tiszta sávot a Rampart felé?

– Próbálkozunk vele, uram – válaszolta a kommunikációs szakértő –, de egyelőre nem tudtunk áttörni a zavaráson.

Tarkin a kommunikációs pulthoz lépett, és megkérdezte:

– Milyen hajóink vannak?

– Majdnem üres a parkoló, uram – válaszolta a kommunikációs szakértő, és a tekintetét a kezelőfelületre szegezve folytatta:
– A rendelkezésünkre áll a *Salliche*, a *Fremond* és az *Electrum*.

Tarkin fontolóra vette a lehetőségeit. A Sentinelhez rendelt Imperial-osztályú csillagromboló, a *Core Envoy*, valamint a flotta nagyobb egységeinek többsége konvojokat kísért a Geonosis felé. Ebből eredően nem maradt más neki, mint egy fregatt, illetve egy vontató. Jelenleg egyik sem dolgozott, és odafent keringtek, orbitális pályán. A legjobb választás az *Electrum* lett volna, egy Venerator-osztályú csillagromboló, amit egy Ryloth melletti mélyűri dokkból vezényeltek nemrégiben a Sentinelhez.

– Lépjenek kapcsolatba Burque kapitánnyal! – mondta végül Tarkin.

– Máris adásban van, uram! – jelentette a kezelő.

A kommunikációs pult holovetítője felett megjelent a kapitány körülbelül fél méter magas holoképe. A magas, nyurga Burque erős állkapcsát gondosan nyírt szakáll keretezte.

– Tarkin kormányzó, szolgálattételre jelentkezem! – közölte határozottan, és tisztelgett.

– Készen áll, kapitány, hogy belevesse magát abba, ami a Rampart-állomásnál történik? – kérdezte Tarkin.

– Készen állunk, uram! Az *Electrum* bármelyik pillanatban végrehajthatja az ugrást a Ramparthoz. Csak adja ki a parancsot, uram!

– Rendben, kapitány, tartsák készenlétben azokat a koordinátákat! – felelte elégedetten bólintva Tarkin. – De egyelőre azt akarom, hogy hajtsanak végre egy mikrougrást a rendszer Külső Gyűrű felőli oldalához. Érti?

Burque meglepetten pislogott, de így felelt:

– Értettem, kormányzó úr!

– Ott várják a további parancsokat! – tette hozzá Tarkin.

– Elrejtőzzünk, uram?

– Gyanítom, hogy arra nem lesz szükség, de nem fog megártani, ha keres valamit, ami mögött elbújhat.

– Elnézését kérem, uram, de... bajra számít?

– Mindig, kapitány, mindig! – válaszolta teljesen komolyan Tarkin.

A hologram eltűnt, és a parancsnoki központra kísérteties csend telepedett, csak a szenzorok és a műszerek halk csipogását lehetett hallani, aztán az egyik kezelő jelentette, hogy az *Electrum* útnak indult. A csend tovább mélyült, mígnem a felderítőrendszer pultja riadójelet sípolt, amitől mindenki összerezzent. A konzol kezelője előrehajolt, és fennhangon jelentett:

– Uram, a szenzorok anomáliás jelzéseket vesznek... és Cronausugárzás a vörös zónában...

– Hullámrotáció! – vágott közben egy másik technikus. – Jeleket fogunk a hipertérből, és... jó nagy hajó, uram! A hossza kilencszázhusz méter. A fegyverzete tizenkét turbólézer ágyú, valamint tíz elhárítólöveg és hat protontorpedó-indító. Pontosan felettünk tért vissza a valós térbe. A távolsága kétszázezer kilométer, és közeledik! – Fújt egyet, és hozzátette: – Jó, hogy elküldte az *Electrumot*, uram! Már darabokban lenne!

A szomszédos állomáshelyen ülő specialista közbeszólt:

– A felszíni elhárítóegységek máris kapják a löelemeket!

– A barát-ellenség felismerő rendszer szerint ez ugyanaz a hordozó, ami megtámadta a Rampartot! – jelentette valaki, majd megjegyezte: – Nyilván végrehajtott egy mikrougrást, uram!

– Ha egyáltalán ott volt – mormolta Tarkin, elsősorban saját magának.

– Uram?

Tarkin lelökte a válláról a porköpenyt, hagyta, hogy a padlóra hulljon, és a fő holovetítőhöz lépve megszólalt:

– No, vessünk rá egy pillantást!

Ha az orbitális pályákról származó képsorokon látszó hajó nem egyezett meg azzal, amelyik a látszat szerint megtámadta a Rampartot, akkor a pontos másolata volt.

– Uram, többszörös indítási jelek a hordozóról – közölte az egyik kezelő, majd elhallgatott, és miután meggyőződött arról, hogy jól értelmezi az adatokat, tovább beszélt: – Uram, azok ott droid vadászgépek! Trivadászok, keselyűk, az egész szeparatista sereglet!

– Hát, ez érdekes – mondta teljesen higgadtan Tarkin, és a jobb keze ujjával megfogta az állát. – Cassel parancsnok, rendeljen el harci riadót, és kapcsoltsa teljes szintre a pajzsokat!

– Uram, lehet, hogy ez egy előre nem bejelentett készültségi teszt? – vetett fel valaki.

Talán ez a magyarázat – gondolta Tarkin. A birodalmi csapatok megsemmisítették vagy lefoglalták a szeparatisták összes nagyobb hajóját. Droidvadászokat évek óta nem láttak sehol. De Tarkin még ennél is régebben látott olyan trükköt, amit most a Sentinel-bázis ellen vetett be valaki.

Elfordult a holoképtől, és megszólalt:

– Tapogassák le bioszenzorokkal azt a hordozót! Lássuk, vannak-e rajta élőlények! – A kommunikációs pult kezelőjéhez fordult, és megkérdezte tőle: – Tudunk beszélni bármilyen másik csatornán a Ramparttal?

– Még most sem, uram – felelte a fiatal nő a fejét rázva.

– A hordozón harminc élőlény tartózkodik, uram – jelentette valaki a terem távolabbi végéből. – Nem automata vezérléssel navigál, hanem parancs alapján.

A felderítőrendszer kezelője is megszólalt:

– Uram, a droidvadászok a légkör határához közelednek!

És az a légkör eléggé vékony – tette hozzá magában Tarkin.

– Utasítsák az elhárítólovegek kezelőit, hogy hagyják figyelmen kívül a központilag megadott löelemeket! Szabadon tüzelhetnek! – parancsolta éles hangon. Néhány pillantással felmérte, hogy a Sentinel-bázison hamarosan ugyanaz lesz a helyzet, mint a Ramparton volt alig pár perccel korábban, azzal a különbséggel, hogy az ellenséges hajók itt igaziak.

– Hívják Burque kapitányt, és mondják meg neki, hogy térjen haza! – tette hozzá a kormányzó.

– A Trivadászok kiválnak az alakzatokból, és megkezdik a támadást, uram!

Távoli robbanások és a felszíni ütegek dübörgése szűrődött be a parancsnoki központba. A falak megremegtek. A mennyezet alatti csövekről és kábelekről por szitált, a lámpák ki-kihagytak egy-egy pillanatra. Tarkin a felszínre telepített holokamerák ké-

peit figyelte. A droidvadászok rendkívül fürgén manővereztek, de természetesen így sem győzhették le a Sentinel erős és pontos lövegeit. A hold vihartól dúlt felszínét detonációk fényei világították meg, miközben a magasból lecsapó Trivadászok és a keselyűk sorban felrobbantak. Néhánynak sikerült elérni a bázis félgömb alakú energiapajzsát, csak hogy megsemmisüljenek, és lángoló roncsként hulljanak a földre.

– Kezdenek megfordulni! – jelentette az egyik kezelő. – A lézerágyúk tovább tüzelnek! Kikergetik őket a gravitációs mezőből!

– És a vezérhajó? – érdeklődött Tarkin.

– A hordozó fordul és gyorsít, uram! A távolsága most már háromezrezer kilométer, és tovább távolodik! Minden fegyvere hallgat!

– Uram, az *Electrum* kitört a hiperútból!

Tarkin derűsen vigyorgott, és kiadta a parancsot:

– Szóljanak Burque kapitánynak, hogy célpontban gazdag környezet várja a vadászpilótáit!

– Burque kapitány adásban van, uram!

Tarkin a kommunikációs pulthoz lépett, amely felett Burque fényből szőtt képmása derengett.

– Remélem, ez az a baj, amire számított, kormányzó úr – mondta a kapitány.

– Ószintén szólva, a java részére nem számítottam annak, ami történt – vallotta be mosolyogva Tarkin. – Ennélfogva remélem, mindent megtesz annak érdekében, hogy megbénítsa azt a hordozót ahelyett, hogy megsemmisítené. Semmi kétség, a személyzet kihallgatásával nyerni fogunk némi információt.

– Olyan szelíd leszek, amennyire csak tudok, uram – ígérte Burque.

Tarkin éppen idejében nézett a holoasztalra, így láthatta, amint vadonatúj TIE-vadászok suhannak ki a nyílhegy formájú csillagromboló alsó hangárának kapunyílásából.

– Uram, sikerült behoznom Jae parancsnokot, a Rampart-állomásról! – jelentette ekkor a kommunikációs technikus. – De csak hangkapcsolatunk van.

Tarkin intett, hogy kapcsolják neki a parancsnokot.

– Tarkin kormányzó, minek köszönhetem a megtiszteltetést?
– kérdezte Jae.

Tarkin az egyik mikrofon elé lépett, és megszólalt:

– Mondja, Lin, hogy állnak a dolgok az állomásán?

– Most már jobban – válaszolta Jae. – A holohálózati reléállomásunk rövid időre leállt, de most már ismét működik. Felküldtem egy szerelőcsapatot, hogy kiderítsem, mi okozta a hibát. A szavamat adom, kormányzó úr, hogy ez nem gyakorol hatást a szállítmányok menetrendjére...

– Kétlem, hogy a technikusai fel fognak fedezni bármit, ami meghibásodásra utal – jegyezte meg Tarkin.

Jae ahelyett, hogy erre reagált volna, megkérdezte:

– És az ön holdján, kormányzó úr?

– Sajnálatos tény, hogy megtámadtak minket.

– Micsoda? – kérdezte őszinte megrökönyödéssel Jae.

– Majd később elmagyarázom, Lin. Pillanatnyilag sok a dolgunk.

Tarkin azzal hátat fordított a holoasztalnak, és emiatt lemaradt arról az eseményről, ami nyögésekre készítette a személyzete több tagját. Mire visszafordult, a hordozó eltűnt.

– A hipertérbe ugrott, mielőtt az *Electrum* megbéníthatta volna – jelentette Cassel.

Tarkin csalódottan legörbítette a szája sarkát. Most, hogy a hordozó elment, az itt hagyott droidvadászok központi irányítás nélkül maradtak, és még könnyebb prédát jelentettek a TIE-vadászoknak. Az űrben tűzlabdák villantak fel pár másodpercre.

– Gyűjtsék be a hasznosítható maradványokat! – parancsolta a kormányzó Burque-nek. – És hozzák le a felszínre, hogy elemezhessük őket! Kapjanak el néhány sértetlen droidot is! De vigyázzanak! Attól, hogy működésképtelennek tűnnek, még lehet bennük önmegsemmisítő rendszer!

Burque nyugtázta a parancsot, és a holoképe eltűnt.

Tarkin ekkor Casselhez fordulva folytatta:

– Fújják le a riadót! Azt akarom, hogy egy szakértő csapat vizsgálja meg a droidokat. Kétlem, hogy sok mindent megtudnánk, de talán kideríthetjük, hogy honnan jött az a hordozó. – Egy má-

sodpercre elgondolkodott, majd hozzátette: – Állítsák össze az akció utáni jelentést a Coruscantnak, és küldjék át a lakosztályomba, hogy kibővíthessem a magam észrevételeivel!

– Értettem, uram! – felelte Cassel.

Egy technikus átadta Tarkinnak a porköpenyt. A kormányzó már indult volna a kijárat felé, amikor a háta mögött megszólalt valaki:

– Uram, megenged egy kérdést?

Tarkin megállt, és megfordult.

– Hallgatom!

– Honnan tudta, uram?

– Mit honnan tudtam, tizedes?

A barna hajú, fiatal specialista pár pillanatig az alsó ajkát rágcsálva töprengett, majd folytatta:

– Azt, hogy a Rampart-állomásról érkező adás hamis, uram.

Tarkin végigmérte a nőt, és a fejét oldalra billentve válaszolt:

– Mi lenne, ha maga adná meg a magyarázatot?

– A felvétel, uram... – kezdte bizonytalanul a fiatal nő, majd felbátorodva beszélt tovább: – Az a rendszeres hibajel, amit ön észrevett. Az árulta el önnek, hogy valakinek sikerült hamis adást bejuttatnia a HoloHálózat helyi reléállomásába.

Tarkin elmosolyodva bólintott, és végignézett a személyzetén.

– Tanulják meg felismerni az efféle jeleket! Mindannyian! – mondta fennhangon. – Lehet, hogy a megtévesztés még a mi új, ismeretlen ellenségünk leggyengébb fegyvere!

Harmadik fejezet

Megoldatlan ügy

Tarkin fel és alá járkált a Sentinel fő javítócsarnokának egyik oldalán kialakított, páncélüveg falú folyosón. A vihar elvonult, és a bázis a normális állapotok szerint működött, bár a katonák és a kezelőszemélyzet tagjait továbbra is izgalomban tartotta a tény, hogy a támaszpontot támadás érte. A legfiatalabbaknak – akár sorozottak voltak, akár önkéntesek – ez volt életük első harci cselekménye.

Az üvegfalú folyosótól nem messze védőruhás szakértők vizsgálgatták a csataszektorban összegyűjtött maradványokat, illetve különféle tesztek futtattak le három droidvadászon, amelyek rögzítőkeretbe zárva lógtak a mennyezeten futó darukról. A csarnok más részeiben droidok válogatták a roncsdarabokat. A levegőben kenőanyagok és olvadt fémek szaga szállongott, és a szorgalmasan dolgozó droidok elég nagy zajt csaptak. Ahogy azt Tarkin előre megjósolta, a keselyűk nagy része felrobbantotta magát, miután elvesztette a kapcsolatot a vezérlő számítógépével. Ugyanakkor Burque kapitány roncsvadászainak sikerült begyűjteniük egy droidot, aminek az önmegsemmisítője megsérült a harc során.

A járó konfigurációban lógó, három és fél méter hosszú gépezet kevésbé arra a ragadozóra hasonlított, amelyikről a nevét kap-